

Gaelen Foley

Zvodcove tajomstvá

Gaelen Foley

Zvodcove tajomstvá

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Darina Maláková
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Gaelen Foley: The Secrets of a Scoundrel,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Avon Books, an imprint
of HarperCollinsPublishers, New York 2014,
preložila Barbora Andrežálová.

*Toto dielo je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti
sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami
a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Copyright © 2014 by Gaelen Foley
All rights reserved
Translation © Barbora Andrežálová 2016
Cover Design © Peter Brunovský 2016
Cover Photo © Franco Accornero
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2016

ISBN 978-80-220-1907-1

Prvá kapitola

Škótsko, 1816

Kľúče zaštrngali a po zuby ozbrojený strážnik jej otvoril železnú bránu. Ustúpil nabok a pokynul rukou do tajného žalára, kam Rád zatváral svojich dôležitých väzňov. „Tadiaľto, milady.“

Nasledovala ho, letmo pozrúc na zvetraný kamenný oblúk nad vchodom. Tak trochu čakala, že tam uvidí vytesanú známú Danteho vetu, vítajúcu návštevníkov v pekle: *Vy, čo vstupujete, zanechajte všetku nádej.*

Iste, klub Inferno, pomyslela si.

Zo sychravého novembrového prítmnia vkročila do temnoty. Kdesi v jej hĺbke sedel muž, ktorého prišla navštíviť.

Padlý hrdina. Pre niektorých stratený prípad.

Ona však vedela svoje.

Statný strážnik sňal zo steny fakľu a viedol ju dolu kameným tunelom po starobyklých schodoch vytesaných do vápenca. Nadvihla si okraj tmavých šiat, ale krok mala pevný a odhodlaný.

Viedol ju do útrob hory pod opátstvom sv. Michala a starobyľou školou Rádu, v ktorej sa chlapci z dobrých rodín postupne menili na smrtiacich bojovníkov.

Takých ako muž v cele tam dole.

Len on jej teraz mohol pomôcť. Keby jestvoval nejaký iný spôsob, s najväčšou radosťou by ho vyskúšala.

Situácia však bola zúfalá. Nebol čas premýšľať nad bezpečnejšími riešeniami.

Jednako však pokrútila hlavou nad tým, že jeden z elitných bojovníkov jej otca je teraz zavretý v žalári ako nejaká beštia. „Ako dlho je za mrežami?“

„Šesť mesiacov, madam. Prišiel k nám v máji. Má za sebou ešte len štvrtinu trestu.“

Slabo sa zachvela.

Iste, pre človeka vycvičeného zvládnuť nepriateľovo mučenie to nebolo nič. Tento trest mu však vymerali jeho vlastní nadriadení. Bolo to disciplinárne konanie, ktoré proti nemu viedli dvaja členovia rady starších. A z toho, čo pochopila, oprávnené.

Aj tak to však bol prísny rozsudok pre muža, ktorý vlastným telom zastavil guľku patriacu regentovi. Nanešťastie však Nick, barón Forrester, spáchal neospravedlniteľný hriech.

Pokúsil sa vystúpiť z Rádu a to bolo zakázané. Organizácia bola akousi rodinou spojenou krvou a tajomstvom a on bol jej čiernou ovcou.

„Čo jeho zdravie?“ spýtala sa, keď si všimla vlhké plesnivé múry.

„Pokiaľ viem, tak v poriadku. Viete, tento jeden je takmer nezničiteľný. Pravdupovediac, milady...“ Strážca zastal na vyšúchaných vápencových schodoch a obrátil sa k nej. Svetlo z fagle poskakovalo na stenách. „V záujme vašej bezpečnosti vám radím, aby ste sa príliš nepribližovali k mrežiam.“

Zdvihla obočie. „Viem sa o seba postarať, vďaka,“ odvrkla ostro.

Prekvapene na ňu pozrel. „Bez urážky, madam, len som vás chcel varovať. Nevidel ženu už celé mesiace. Nechcem ani vysloviť, čoho by bol schopný, keby ste sa dostali priblížko. Podľa môjho názoru je tak trochu šialený.“

„Váš názor ma nezaujíma,“ odsekla. Možno to je darebák, ale aj tak je hodný tucta takých, ako ste vy. Chladne naňho pozrela a kývla hlavou na tunel osvetlený faglami. „Ideme?“

Strážnik rozhorčene zažmurkal, ale poslúchol. „Jasné, Virgilova dcéra,“ zahundral si sarkasticky popod nos, keď sa od nej odvrátil.

Uškrnula sa a nasledovala ho. Zišli dolu schodmi a prešli

okolo niekoľkých prázdnych kamenných ciel veľkosti konskej kóje.

Vtom sa však zamračila, keď z poslednej cely začula hlasné rytmické dychčanie.

Strážca zastal a zatrieskal obuškom na hrdzavé mreže. „Vstaň, ty špinavec!“

„Nevidíš, že mám prácu, ty idiot? Čo chceš?“ zavrčal hlboký hlas.

Niekoľkými opatrnými krokmi podišla bližšie a zbadala ho.

Na studenej kamennej dlažbe cvičil kľuky na jednej ruke do pol pása nahý chlap. Na šľachovitom chrbte mu poskakovalo svetlo fakle.

Božemôj.

Gin zaujato sledovala, ako si bez zastavenia vymenil ruky a s priam výbušnou energiou pokračoval v rovnakom rytme ďalej, drzo ignorujúc návštevu.

„Preboha, obleč si košeľu, človeče,“ zahromžil strážnik. „Je tu dáma.“

„Čože?“

Zmeravel uprostred cviku, zdvihol zrak pomedzi uhl'ovočierne pramene vlasov, ktoré mu padali do tváre, a vtom ju zbadal. „Nech sa prepadnem,“ vypadlo z neho.

Ladne vyskočil na nohy a ukázal sa jej v celej svojej výške, so širokou hrud'ou lesknúcou sa od potu.

Chlapi vedia byť niekedy naozaj pekní.

„Aké je vaše ctené meno?“ spýtal sa ešte vždy zadychčane a opakovane ruky si zotrel pot z tváre.

Uškrnul sa na ňu tým istým úsmevom, ktorý ju kedysi ako sedemnásťročnú slečnu tak rozochvel.

Niežeby si to pamätal.

Keď ho teraz videla polonahého a rozhorúčeného od cvičenia, trvalo jej o kúsok dlhšie, kým sa upokojila, urovnala si myšlienky a pripomenula si, že už viac nie je tým mladým dievčaťom a že on je teraz trestanec, agent, ktorý sa dal na zlé

chodníčky, a navyše zabijak s mimoriadne vysokou úspešnosťou svojich misií.

Ako tam stál, usmieval sa a pozeral na ňu tmavomodrými očami plnými ľahkomyselného šarmu, nedôvery a hrozivých tajomstiev, bol ešte nebezpečnejší.

Ona by to mala vedieť najlepšie, veď ho trénoval jej vlastný otec.

I keď bola odvážna a nemala vo zvyku skláňať sa pred mužmi, predsa len sa musela sústrediť, aby inštinktívne neustúpila, keď zadýchaný lord Forrester vykročil vpred a od dotyku s ňou ho delili len mreže cely.

Nesmela prejsť slabosť. Najmä keď mala v pláne odvieŕť ho z väzenia do svojej služby.

Vo svetle sviečky, stojacej na malom obitom stole, vyzerali jeho statné tmavé obrysy hrozivo a mocne. Musela mu však už od začiatku ukázať, kto je tu pánom situácie.

Bol jej k službám. Mala na to plný súhlas rady starších.

Ak ho dokáže zvládnuť.

A ak nie, ak by jej ten gauner robil akékoľvek problémy, mala povolenie streliť mu guľku do tej krásnej tváre. Ako však hľadela na jeho pôsobivé krivky, musela uznať, že by to bola škoda.

Jeho myseľ sa s ním po mesiacoch samoty vo väzení zvykla zahrávať, preto Nick teraz premýšľal, či to nie je len sen.

Vôbec si nebol istý.

Pred chvíľou sa mu zdalo, že zacítil slabý závan akéhosi omamného parfumy, ktorý k nemu priviaval stuchnutý vzduch väznice, že začul šuchot saténových šiat a nežný hlas, ktorého šepot sa strácal v hlasnej ozvene strážcových ťažkých krokov.

Všetky tie vábivé náznaky krásy však ignoroval. Báľ sa, že je to len ďalší prelud, a ešte viac znenávidel svoju samotu, ktorá to celé spôsobila.

No vtom sa ukázalo, že to je naozaj skutočnosť.

Stála pred ním nádherná tajomná žena s bledou pokožkou

a modrými očami. Možno sa mu to predsa len zdalo, pretože bola krásna ako sen.

Potom si však uvedomil, že až takú dobrú predstavivosť nemá. Už celú večnosť nevidel ženu a táto bola... priam očarujúca.

Nedokázal od nej odtrhnúť oči.

Pripadala mu celkom skutočná. Mohol sa o tom presvedčiť tak, že by sa za ňou načiahol pomedzi mreže. Báľ sa však, že by ju urazil a odplašil, a on by ostal opäť sám na bohvieako dlho.

Preto sa radšej usiloval sústrediť na tú najdôležitejšiu otázku. Prečo sem prišla?

Pohľadom prebehla po jeho pochmúrnej cele. Otrastné podmienky pre šľachtica, akokoľvek chudobného.

Nehovoriac o tom, čo zažívala jeho duša.

„Máte to tu útulné,“ poznamenala.

„Všakže?“ odvetil. „Ponúkol by som vám niečo na pitie, ale obsluha je tu hrozná.“

Kútikom oka naňho nedôverčivo pozrela a ostrážito sa posmiala. Pri tom pohľade sa mu až zakrútila hlava.

No oveľa menej očarujúcemu škótskemu strážcovi Rossovi sa jeho flirtovanie ani trochu nepozdávalo. Znovu tresol do mreží a zahrnel: „Obleč si košeľu, človeče, nebudem ti to opakovať! Si v prítomnosti dámy!“

„Mne to neprekáža,“ utrúsila a s neskrývaným obdivom hľadela na jeho vypracované brucho.

Nick sa uškrnul, spokojný, že využil čas vo väzení na zveľadenie svojho tela. Okrem preklínania svojich životných rozhodnutí, priateľenia sa s myšou, ktorá žila v kúte, a čítania nemal veľa možností, ako si vyplniť dlhé chvíle. Boh žehnaj jeho priateľovi a kolegovi z Rádu, lordovi Trevorovi Montgomerymu, ktorý mu posielal knihy a pomáhal mu tak zachovať si zdravý rozum.

Mal však pocit, že kým sa odtiaľto dostane, celkom si zničí zrak. Dosť mizerné vyhliadky pre elitného zabijaka. Jediná

sviečka len sotva niečo zmohla proti tej všadeprítomnej pohlcujúcej tme. Bol však vďačný za čokoľvek, čo mu pomohlo preniesť sa v myšlienkach za múry väzenia.

A tak sa musel zmieriť s okuliarmi na čítanie – ďalší znak jeho nenávratne premrhanej mladosti, ktorý v ňom vyvolával depresiu.

Poslednú knihu od Trevora čítal päťkrát. Už ju vedel takmer naspamäť. Bolo to prvé vydanie cesty pánov Lewisa a Clarka do americkej divočiny. Vzhľadom na okolnosti začala Nicka mimoriadne priťahovať absolútna sloboda tej divokej krajiny.

Preto sa rozhodol, že sa tam vydá, hneď ako sa dostane z tejto prekliatej diery.

Už si aj naplánoval cestu až na kraj mapy a ešte ďalej. Nevedel sa dočkať, kedy vycestuje do zatiaľ neprebádaných oblastí len s puškou cez plece a batohom so zásobami.

Dočerta s civilizáciou. Očividne pre takýto život nemal predpoklady. Okúsil všetky jej lákadlá a všetky ho vždy priviedli na mizinu.

Medvede, Indiáni, jedovaté hady.

Po všetkých nepriateľoch, ktorým čelil, ho nič z toho nedokázalo vydesiť. Naopak, užíval by si to. Kdesi tam na vzdialenom pobreží oceána naňho čakalo nedotknuté územie. Čakalo, kým ho objaví muž, ktorý vie, čo robí...

Ale teraz mal pred sebou niečo iné – bujné vrchy a záhadné údolia ženy stojacej na opačnej strane mreží. Ženy, ktorá ho vábila a vysmievala sa mu zároveň.

Prehliadol si ju od hlavy až po päty. Bolo to možno trochu drzé, ale vôbec ho to netrápilo, keďže ona očividne robila to isté.

Neprekážalo mu to. Oprel sa o mreže a s radosťou ju nech, nech sa popozerala, koľko len chce. On si zase užíval pohľad na ňu a dúfal, alebo sa skôr modlil – zrejme márne –, že to bola luxusná kurtizána, ktorú mu štedro poslal jeho ešte skazenejší priateľ Sebastian, vikomt Beauchamp.

Trevor, čerstvo ženatý s pastorovou dcérou, mu posielal knihy, jedlo a rôzne užitočné veci, ktoré ho zamestnali, no nepokúšali jeho hriešnu náturu. Beau bol však rovnaký sukničkář ako on, hoci aj on sa napokon lapil do pasce manželstva. Aj napriek tomu oveľa lepšie chápal, čo Nick po šiestich mesiacoch vo väzení naozaj potrebuje.

Keď mu pohľad sklzol na plný výstrih bielej blúzky pod tmavými šatami, prekliat mreže, ktoré ho od nej delili, a zúfalo ich stisol v pästiach. Lačne sa na ňu usmial. „Nechcete vojsť a posadiť sa u mňa, moja drahá?“ navrhol jej so šibalským úsmevom.

Jeho prekrásna návštevníčka pobavene dvihla obočie a stretla sa s jeho dychtivým pohľadom.

Bohužiaľ, jej prísne dvihnutá brada a prenikavý pohľad mu naznačovali, že táto dáma nikdy nebola na predaj.

Nepoznám ju odniekiaľ? premýšľal. Zdala sa mu akási povedomá. Ale veď stretnutie s takou fascinujúcou ženou by si istotne pamätal.

Úplne sa v nej stratil. Pohľadom hltal pramene jej ryšavých vlasov, na ktorých sa zlatisto ligotala žiara fagle, dlhé zamotované mihalnice a plné zmyselné pery.

„Lord Forrester, keď na mňa prestanete tak zízať a utriete si sliny, rada by som prešla k nášmu obchodu.“

To ho vytrhlo z chlipného snenia späť do reality. „Podobne, madam.“

Ross treskol obuškom po hrdzavých mrežiach. „Dávaj si pozor na jazyk, ty bezočivec!“

Nick pozrel naňho. „Robíš naozaj skvelé garde, človeče, ale ja aj táto dáma sme už dosť starí na to, aby si nás nechal osamote.“

„Ešte to tak,“ odvrkol strážnik.

„To je v poriadku, seržant. Nechajte nás,“ prikázala Rossovi.

„Ale, madam! Nie je bezpečné nechať vás tu samu s týmto surovcom!“ zahrmel so silným škótskym prízvukom.

„Nebojte sa, ja si s takýmito ľuďmi viem poradiť,“ poveda-

la veselo. Strážnik však váhal a tak ostro dodala: „Ďakujem, to bude všetko.“

Rossovi sa to vôbec nepozdávalo, ale dostal príkaz poslúchať ju.

No páni, pomyslel si Nick pobavene, jej urodzenosť teda musí byť niekto.

Strážnik čosi zašomral, uklonil sa a odišiel. Nick na ňu s úžasom pozrel.

Barónka sa rozhodla, že sa svojou mocou nebude viac vystatovať. Keď už boli sami, obrátila sa k Nickovi so smutným úsmevom na perách a v očiach sa jej zračil súcit. „Tuším vás nemá veľmi v láske.“

„Čudné, však? Veď som taký milý,“ odvetil. „Takže kde sme to boli? Ó áno. Chystali ste sa mi povedať, kto vlastne ste a čo odo mňa chcete,“ vyzval ju, hoci vo svojej pozícii na to vôbec nemal nárok.

Pozorne si ho premerala pohľadom, akoby bol kôň na predaj alebo zviera, ktoré sa má použiť na nejaký vedecký experiment.

Ani jedna z tých možností preňho nevyzerala bohvieako.

Ale možno, len možno, chcela čosi iné. Keď videl, akým spôsobom si ho prezerá, chtiac-nechtiac si spomenul na rímskych gladiátorov, ktorých chodili navštevovať vydaté aristokratky hľadajúce drsnú rozkoš alebo túžiace po dieťati, ktoré by zdedilo ich silu.

Koniec koncov je to to jediné, čo by jej mohol vo svojej súčasnej situácii poskytnúť, pomyslel si s trpkým humorom. Avšak myšlienka, že by ho chcela využiť týmto spôsobom, sa dotkla jeho hrdosti a pobúrila ho. Hoci, nebola by prvá.

V tej malej klietke nemal takmer žiadnu moc. Rozhodol sa však, že jej aspoň nedovolí takto si ho premeriavať. Odrazu sa mu vrátilo sebavedomie, zvrtol sa a šiel si obliecť košeľu.

„Volám sa lady Burková,“ oznámila mu, „a som tu, aby som vám predostrela svoju ponuku.“ V tom okamihu zmeravel

s košeľou napoly pretiahnutou cez hlavu a myseľ mu opäť zaplavili hriešne myšlienky.

„Ak budete s mojím návrhom súhlasiť,“ pokračovala chladne, „a odprisaháte mi svoju bezpodmienečnú poslušnosť...“ Zasmial sa.

„... môžem vás odtiaľto dostať. Dnes.“

Nick ihneď zvážnel. Obrátil sa k nej a pochybovačne si ju premeral. Bol si istý, že ju buď zle pochopil, alebo to bol veľmi krutý žart. S prižmúrenými očami hľadel na jej tvár a hľadal v nej aj ten najmenší náznak klamstva. Žiadny však ne našiel. „Ale nehovorte,“ zavrčal skepticky.

Prikývla.

Srdce sa mu rozbúchalo. Naozaj by ho mohla oslobodiť? Po tom, čo urobil, mu to pripadalo nemožné.

Jedine ak... Nuž, do úvahy prichádzali dve možnosti. Buď má táto žena mimoriadne dobré konexie, alebo ho potrebuje na niečo, pri čom s najväčšou pravdepodobnosťou zomrie.

Nick zvažoval tie možnosti celé dve sekundy, kým sa konečne rozhodol. Čokoľvek bude lepšie ako hniť v tejto diere. Zastrčil si košeľu do nohavíc a ostražito podišiel k mrežiam. „Počúvam.“

„Asi by som to mala skúsiť od začiatku.“

„To býva väčšinou najlepšie.“

„Dobre teda.“ Oprela sa plecom o mreže jeho cely a začala si sťahovať rukavičky. „Pred mesiacom som vzala prípad jednej nezvestnej osoby v Londýne. Zmizlo osemnásťročné dievča, Susannah Perkinsová. Jej matka vyhľadala moju pomoc. Otčim tvrdil, že ušla s chlapcom, ale matka trvala na tom, že by to neurobila bez toho, aby o tom nepovedala aspoň svojim priateľkám...“

„Tak moment. Prepáčte, lady Burková, ale asi som sa trochu stratil. Vy ste vzali prípad? Ako to myslíte?“

Prekvapene dvihla obočie a potom sa trpkou usmiala. „Ach, pravdaže. Zabudla som. Silnejšie pohlavie vždy zaskočí, ak stretne ženu, ktorá má mozog a životný cieľ. Uvediem vás te-

da do obrazu. Pred pár rokmi, po smrti môjho manžela, som si uvedomila, že sa môžem slobodne venovať svojim vlastným záujmom.“

Vdova, pomyslel si Nick, sotva vnímajúc jej ďalšie slová. Vďaka bohu.

„Azda si viete predstaviť, lord Forrester,“ pokračovala, „že inteligentná žena v mojej situácii môže rýchlo otupieť.“

„Preto je cudzoložstvo takým obľúbeným športom,“ skočil jej do reči s úsmevom. „Aspoň tak som počul.“

Pokrčila plecami. „Niektoré ženy si krátia čas vyšívaním, iné sa venujú charite, prácam v záhrade alebo len klebetia. Ja,“ vyhlásila s iskrou v očiach, „ja som sa rozhodla pomáhať ľuďom, ktorí sa stali obeťou zločinu alebo nespravodlivosti. Baví ma skúmať fakty a pozadie ich nešťastia a ak je to možné, aj odhaliť vinníka a informovať o tom príslušné orgány.“

Zamračil sa a zaujato na ňu pozrel. „Takže ste niečo ako... ženský detektív?“

Nikdy sa s takým niečím nestretol, ale zdalo sa, že ju to označenie potešilo. „Áno, som. Netvárite sa tak ohromene,“ dodala karhavo a zdvihla bradu. „So svojím časom a peniazmi si môžem robiť, čo chcem. Kto iný pomôže nižšej triede, keď sa na nej páchajú neprávosti? Alebo nebudaj žene, ktorá má pochybnosti o vernosti svojho manžela? Pomáham tým, ktorí sa nemajú na koho obrátiť. Samozrejme, všetko diskrétno.“

V tom okamihu si Nick uvedomil, že ju zbožňuje. Už si viac nemienil uťahovať z jej šľachetného úsilia. „A kde je v tom všetkom moja úloha?“

„Na základe vašich skúseností usudzujem, že sa veľmi dobre orientujete v londýnskom podsvetí aj mimo neho.“

Odkiaľ to, dočerta, vie?

Nebol však taký hlúpy, aby jej kládol nevhodné otázky. Najmä ak ho mohla dostať na slobodu.

„Správne.“

V kriminálnych kruhoch bol známy ako Jonathan Black, nájomný vrah a naozaj zlý človek.

„Získali ste si dôveru ľudí, ktorí neveria nikomu,“ pokračovala. „Potrebujem, aby ste tieto kontakty využili v môj prospech.“

„Aké kontakty? Môžete byť konkrétnejšia?“

„Teraz nie.“

„Chápem.“ Prekrížil ruky na prsiach a zamyslel sa. „Takže predpokladám, že prípad tejto vašej nezvestnej dievčiny nabral veľmi nečakané obrátky, je tak?“

„Áno.“

„Musí to byť vážne. Prečo ste o tom neinformovali políciu alebo niekoho z Bow Street?“

„To by nebolo vhodné.“ Zaváhala. „Lord Forrester, odhalila som sieť obchodníkov s bielym mäsom, ktorí unášajú mladé dievčatá a predávajú ich do zámoria. Slečna Perkinsová nie je jediná mladá žena, ktorá za posledné týždne zmizla. Podarilo sa mi zistiť, že šéfa tej bandy prezývajú Ekrazit. Jeho pravé meno nepoznám. Je to Angličan, kapitán lode menom *Black Jest*. To je všetko, čo o ňom viem. A ešte jednu vec: chystá sa predať svoju korisť na istej dražbe v podsvetí, ktorá sa nazýva Bakchov bazár. Myslím, že vám je to podujatie dobre známe.“

Nick zakľal popod fúzy.

Zdvihla obočie, ale pochopila jeho súhlas.

Bakchov bazár bola tajná dražba, ktorá sa konala každý druhý rok. Najlepší obchodníci z podsvetia tu predávali všetok možný pokútny a nezákonný tovar, uzatvárali dohody a vytvárali spojenectvá.

„Ak sa rozhodnete, že mi pomôžete, máme pred sebou veľa práce,“ pokračovala. „Čas sa kráti. Bazár sa má konať v prvej polovici decembra.“

„Podarilo sa vám už zohnať figúrku?“

„Nuž, áno, ale to je práve ten problém. Zmizla spolu s mojím asistentom Johnom Carrom. Stratil sa pred týždňom. Ak beriem do úvahy povahu tých ľudí, s ktorými máme do činnia, nie som veľmi optimistická.“

„Myslíte si, že ho zavraždili?“

„Alebo ho pridali na zoznam svojich zajatcov na predaj.“
Odmĺčala sa. „Je to naozaj krásny mladý muž.“

„Chápem,“ prikývol, usilujúc sa znieť neutrálne. Tak nelenže sa táto svetácka vdova zabáva vyšetrovaním zločinov, ale ešte si pritom aj užíva spoločnosť a služby nejakého mladého asistenta. Nuž a ten sa dostal do problémov a zmaril jej ďalší postup.

Ak mu, pravdaže, prezradila všetko.

Čo očividne neurobila.

Dobre teda.

Nick nevedel, prečo ho tak nahnevala zmienka o tom jej zajačikovi, ale aspoň sa vďaka tomu prebral z omámenia a dokázal sa sústrediť aj na niečo iné ako na jej krásu. Najmä na svoje vlastné záujmy.

„Bez tej figúrky sa ďalej nepohnem,“ povedala frustrovane a zhlboka si vzdychla. „Som vyradená z ďalšieho kola. Viem, že stretnutie sa má konať v Paríži, ale keď sa tam objavím naprázdno, nepovedia mi, kde sa Bakchov bazár uskutoční.“

„Ehm, a tiež by vás mohli aj zabiť,“ poznamenal sucho. „Nemôžete tam ísť a správať sa ako jedna z nich, ak nemáte dôkaz.“

„A preto potrebujem vás. Potrebujem sa dostať k druhej figúrke a podľa mojich informácií ste sa vy takéhoto niečoho už zúčastnili. Zo všetkého najdôležitejší je čas. Ak nebudeme konať okamžite, tie dievčatá nemajú žiadnu šancu. Pomôžete mi teda?“

Obozretne si ju premeral, snažiac sa potlačiť vrozený inštinkt pomôcť dáme v núdzi. Nedal to však najavo, len sa jej spýtal: „A čo z toho budem mať ja?“

Cynicky sa usmiala. „Už som si myslela, že sa nespýtate.“ Odtiahla sa od mreží a pomaly sa začala prechádzať pred jeho celou.

Nick ju uprene sledoval.

„Ako som povedala, môžete sa dostať na slobodu už dnes,

lord Forrester. A ak budete naozaj dobrý chlapec, už sa sem nikdy nebudete musieť vrátiť.“

„Naozaj?“ prekvapene zalapal po dychu.

„Ak splníte svoju úlohu, Rád súhlasil, že vám daruje slobodu. Pravdaže, za určitých podmienok. Bude to vlastne také podmieničné prepustenie.“

„Ako ste to, preboha, dokázali?“

„Nuž, ukázalo sa, že nie som jediná, kto by vás rád videl vonku. Zistila som, že rada starších bola celé mesiace pod neustálym tlakom vašich priateľov z Rádu. Obzvlášť neodbytné sa o vaše predčasné prepustenie usilovali lord Beauchamp a lord Trevor Montgomery.“

To ho úplne ohromilo. Nezmienili sa mu o tom ani jediným slovom. Zrejme nechceli, aby si robil predčasné nádeje.

„A navyše ste vlastným telom zastavili guľku určenú regentovi,“ dodala.

„Dočerta,“ utrúsil, ešte vždy v šoku. Nazdával sa totiž, že jeho priatelia s tým trestom súhlasia. Myslia si, že za svoje zlyhanie a porušenie sľubu dostal, čo mu patrí.

Oni ho však chceli dostať na slobodu? Aj napriek tomu, čo spáchal?

Dojalo ho to a trochu aj zbolelo. Možno im mal viac dôverovať, viac sa spoľahnúť na ich oddanosť, hoci tá jeho voči nim zlyhala.

Svojím konaním za posledný rok im, pravdaže, nechcel ublížiť. Nechcel ani zradiť túto prekliatu krajinu. Už to však nedokázal ďalej zvládať.

Ako žoldnier si mohol zarobiť peniaze, aby sa potom na dôchodok mohol utiahnuť na nejaký krásny ostrov, napríklad v Karibiku. Už žiadne zabíjanie a zrady. Žiadne pochybné úlohy a neustále obzeranie sa cez plece.

Chcel byť len sám.

Nebolo to však také jednoduché.

Namiesto toho sa dal totiž ako taký hlupák nevedomky za-

tiahnuť do pochybného plánu, ktorého cieľom bolo falošne obviniť Rád z atentátu na predsedu vlády.

Ten, samozrejme, stroskotal. Lord Liverpool bol živý a zdravý a zrejme si práve doma pochutnával na slanom koláči s mletým hovädzím a dumal, akými ďalším spôsobmi by mohol utláčať bežných Angličanov, premýšľal Nick so svojím zvyčajným cynizmom.

Vďaka bohu, Beauchamp odhalil plány sprisahancov ešte pred tým, ako mal Nick vôbec tušenie, že sa ho chystajú zneužiť. Jeho vernému priateľovi sa podarilo dostať ho z toho a celý zlovestný plán nakoniec našťastie zlyhal.

Avšak v poslednej chvíli, keď už sprisahanci vedeli, že bude ich úsilie zmarené, jeden z nich vytiahol pištoľ a zamieril na regenta. Len čo Nick zbadal zbraň, automaticky sa vrhol tým smerom a vyslúžil si tak guľku do brucha a uznanie celej krajiny.

Celá sláva okolo jeho „šľachetného skutku“ ho však len viac zahanbila, pretože verejnosť nemala ani potuchy o pozaďí celej situácie.

Tá guľka ho však zachránila od najväčšieho hnevu svojich nadriadených, inak by ho rada starších dala zrejme postaviť pred popravčiu čatu.

Agenti museli splňať tie najprísnejšie kritériá. V opačnom prípade ich Rád trestal azda ešte prísnejšie ako svojich nepriateľov.

Isteže, Nick by nezavraždil predsedu vlády, nech by mu to prikázal ktokoľvek. Pokiaľ by dopredu vedel, kto má byť jeho cieľ. Avšak klienti, ktorí si najímali zabijakov, neboli spravidla veľmi výreční. Informácie vydávali skôr postupne, preto mu nepripadalo čudné, keď ho poslali do Londýna, kde mal čakať na ďalšie inštrukcie.

Vďaka tomu, že ho Beau vystopoval a prezradil mu, čo sa chystá, sa ten hrozivý čin neuskutočnil. Nick však vedel, že je vinný prinajmenšom pre zanedbanie povinností.

A pre chabý úsudok.

A asi aj pre lenivosť a mnohé ďalšie hriechy, chyby a nedostatky.

Na jeho pobyte v tejto malej tmavej cele bolo však zo všetkého najhoršie to, že nemal kam ujsť pred sebou samým – pred človekom, ku ktorému stratil všetok rešpekt.

Lady Burková ďalej vysvetľovala: „Moja žiadosť o vašu pomoc v tomto prípade tak bola pre radu starších len poslednou kvapkou pri ich rozhodovaní.“

Nick sa zamračil a premýšľal, odkiaľ vie, ako agenti označovali najstarších členov Rádu.

„Očividne si uvedomujú, že je to pre dobrú vec, pre záchranu tých úbohých dievčat,“ pokračovala. „Súhlasili teda, že vás vydajú do mojich služieb. Máte možnosť vykúpiť sa, drahý lord. Odporúčam vám, aby ste ju využili.“

Sklopil zrak, ohromený tou nečakanou šancou. Potom pokrútil hlavou. „Aj tak tomu nerozumiem. Prečo by vás mali počúvať?“ Pozrel na ňu prenikavým pohľadom. „Odkiaľ viete o mojich kontaktoch v podsvetí? Kto ste?“ spýtal sa jej potichu.

Chvíľu naňho hľadela a v tvári sa jej zračila ľútosť a nedôvera zároveň. Napokon ho však opäť nechala tápať. „Ak budete súhlasiť s mojou ponukou, lord Forrester – hoci za týchto okolností pochybujem, že by ste odmietli –, musíte si byť vedomý jednej dôležitej skutočnosti. Konkrétne, že budete prijímať rozkazy od ženy. Ešte presnejšie, odo mňa. Pevne verím, že s tým nebudete mať problém.“

Opatrne pokrútil hlavou. Nebolo by to po prvýkrát, pomyslel si mrzuto. „Kráľovná“ žoldnierskej armády, do ktorej sa zamiešal, bola tiež žena.

To však nevypálilo práve najlepšie.

„Takže ako ste sa rozhodli?“ spýtala sa ho napäto. „Chcem vás však vopred upozorniť, aby ste na mňa neskúšali žiadne nezmysly. Budem k vám úprimná, lord Forrester – smiem vás volať Nick? Urobila som si malý prieskum a tak už poznám všetky vaše triky.“

O tom pochybujem.

„Takže ani len nepomyslite na to, že by ste ma podviedli. Ak však budete poslušný chlapec a urobíte všetko, čo vám poviem, myslím, že spolu budeme vychádzať celkom dobre.“

„A ak nie?“ spýtal sa trúfalo. Takéto pokyny mu totiž boli úplne proti srsti.

„Ak nie, tak vám strelím guľku do hlavy,“ odvetila bez najmenšieho náznaku humoru.

Fascinovala ho, nedokázal sa tomu ubrániť. Aj tak jej však neveril. „Kto presne ste?“

„Už som vám povedala. Volám sa Virginia Stokesová, barónka Burková. Pre priateľov Gin.“

„Barón Burke... váš manžel,“ zamrmal Nick a pátral v pamäti. „To meno som už počul, ale nemyslím, že som sa s ním niekedy stretol.“

Stisla pery, akoby sa snažila zadržať nejakú poznámku.

Podľa výrazu jej tváre usúdil, že by to bolo čosi ako: O nič ste neprišli.

Gin zbadala, že správne prečítal jej výraz, a rýchlo odvrátila zrak.

„Nebol náhodou nabob?“ Nick vedel, že Rád mal niekoľko mužov aj v Indii. „Bol to agent? Jeden z nás?“

„Bože, nie.“

„A vy?“ spýtal sa pošepky s čelom opretým o mreže.

Pozrela naňho s nepatrným náznakom trpkého úsmevu. „Dobre viete, že Rád nepovoľuje ženám vstup do svojich radov.“

„Tak kto, dopekla, ste?“ zvolal, odtiahol sa a frustrovane uderil do mreží. „Odpovedzte! Vidím, že toho predomnou veľa tajíte...“

„Všetky informácie dostanete vtedy, keď bude treba, lord Forrester.“

Hľadel na ňu a priam to v ňom vrelo, ako sa ju snažil prekuknúť. Stále myslel na to, že to môže byť len ďalšia pasca.

Tam vonku si narobil veľa nepriateľov. Alebo ju mohol poslať Rád, aby preskúšal jeho oddanosť. Bol by idiot, keby sa

dal takto nalákať. „Je mi ľúto. Ja skrátka naozaj nechápem, o čo tu ide.“

„Isteže, ani by som nečakala, že to pochopíte. Obávam sa, že mi skrátka musíte veriť.“

„A prečo veríte vy mne?“ zakontroval. „Vidíte, kam som sa dostal, a musím uznať, že zaslúžene.“

„A čo také hrozné ste urobili, že ste si to zaslúžili?“ zvolala rozčúlene a v očiach sa jej zablysol hnev. „Oddane ste slúžili Rádu a korune a toto má byť vďaka? Táto prekliata cela?“

Nick si prekvapene uvedomil, že táto záhadná žena sa nehnervá naňho, ale zaňho.

Nebol si celkom istý, čo má povedať. „Zaslúžil som si to.“

„Za to, že ste chceli skončiť? Že ste mali toho všetkého plné zuby?“ pokračovala rozrušene. „Za to, že ste toľkokrát museli čeliť srdcervúcemu zlu, o ktorom iní ani netušia, že vôbec jestvuje? Ach, Nick.“ Hľadela naňho, takmer nebadane krútiac hlavou, a on šalel túžbou spomenúť si, odkiaľ ju pozná.

Potom potichu hlesla: „Nick, Nick, Nicholas.“

Po tých slovách akoby doňho udrel blesk. Len jedna osoba na svete mu tak hovorila, tým láskavým otcovským tónom...

Jediný otec, akého kedy poznal. Prvý a zrejme aj posledný človek, ktorý v neho kedy veril.

Jeho poručník.

Ach, ako ho len sklamal.

Zovrel mreže v pästiach a pozrel na ňu. „Kto ste?“ dožadoval sa odpovede zúrivým šepotom. „Buď mi to poviete, alebo odtiaľto vypadnite. Prestaňte sa so mnou zahrávať.“

Ani to s ňou nehlo. „Chcete vedieť, prečo vám dávam túto šancu? Áno, potrebujem tú figúrku. Ale dôvod, prečo vám verím, je, že vám veril aj môj otec. Bezvýhradne.“

„Váš otec?“ Preglgol. Jeho mozog odmietal spracovať túto novú informáciu.

Nakoniec sa nad ním zmlovala a poodkryla svoju chladnú masku. „Som dcéra grófkы z Ashtonu a mojím oficiálnym otcom je jej manžel, gróf. V skutočnosti však mama mala pred